

EL MANDU

DEL LLOFRIU

—Lluds, m'han assegurat que la teva senyora s'entén amb en Noguereda.
—Ja es un éxit! Jo, en dotze anys de matrimoni, no hi pogut entendre-m'hi mai!

El pueblo de Nandulandia acude a los comicios sereno y vigilante

IMPRESIONES DE LA JORNADA.

Por la mañana

Son las ocho de la mañana. Vamos a la lucha como las señoras cuando se acuestan con los hombres, que van con movidos. Por el camino, nos dicen que en un colegio electoral hay una rueda. Llegamos allí, nos encontramos con un morros de higo que no nos quiere hacer caso.

—Nos han dicho que aquí hay una rueda.

—Pues es un mal entendido.

—El mal entendido será usted. A ver: vengan las listas.

—¿Las listas? No estarán hasta mañana.

—¿Cómo hasta mañana?

—Sí, mañana, que vendrán las alumnas. Entonces usted podrá ver las listas y las tontas.

Resultado: que el hombre no era el presidente, sino el marido de la maestra del colegio, y que la rueda era de un reloj que se le había roto a un interventor.

Seguimos la visita a los colegios. Se presenta un elector y después de dar su nombre le preguntan:

—¿Cuál es su profesión?

—Porqué

—¿Por qué? Hombre, porque hay que ver si va de acuerdo con el encasillado.

—Sí, hombre, sí, ya lo digo, porqué, que guardo los puercos de mi amo, que es de Castelldefels y se llama Lacerca.

—¿Lacerca?

—No, la cerda es su señora, que Dios guarde, y que hace nueve arrobas y media sin el corsé.

A las doce, en el colegio electoral de la calle del Mediodía, número 69, votan nuestros estimados correligionarios «Cantidades», que se acaba de levantar y hace unas ojeras de palmo desde que está enamorado de la Pepita Mijares; el «Gordito», que no llevaba truco; don Nandu Bayés, emperador de la frivolidad principalesca, el Manco y tres individuos del Comité de la Defensa Social, en calidad de miembros.

A la una, sesenta y dos minutos y treinta segundos, el gran «Moraguetas» emite su voto. Se presenta delante del presidente y con voz rauda y so-

nante pronuncia las siguientes conmovedoras frases:

Solicito que en el acto, pues hay en ello premura, me den la candidatura de Rufasta, el putrefacto. Mis derechos de elector quiero al instante ejercer, para poderla meter cuanto más pronto mejor. Para que así en el Congreso Rufasta luzca el gerundio (1) hablando del latifundio y de la tasa del queso.

A las tres de la tarde, la animación era extraordinaria. La gente discutía en tonos cálidos. Era que iban a los toros.

Por la tarde

Poco después de la hora de los ganypes, en el local del Centro Ecuánime, donde se hallaban instaladas las oficinas electorales del partido progresista conservador, se congregó una nutrida representación nandulandesa, ávida de conocer el resultado de la elección. Vimos allí a Mosen Pollastre, a la «Penya Nandu», al señor Pepet

(1) No siempre ha de ser el verbo. (N. de la R.).

Uno de los votantes de nuestra candidatura que con más fe y entusiasmo ha metido su voto.

(Nota: A todos los que en las próximas elecciones voten a Rufasta, les regalaremos una ampliación y un vale para asistir al próximo eclipse).

del «Royal» y a la Paulita Pamies, con tres niñas la mar de cachondas.

Eran las seis de la tarde, cuando llegó el primer resultado. Correspondía a la sección 13 del distrito XI y daba el siguiente resultado:

Regionalistas...	606
Radicales	100
Acció Catalana	69
Rufasta.....	1
Vilalta y Comes	0,03

Al ser conocidas estas cifras, el numeroso público que se hallaba en el local arrambando cuanto podía, prorrumpió en aplausos estruendosos y gritos de «¡Viva Rufasta! ¡Viva Nandulandia! ¡Venga alegría! ¡Señores, venga alegría!»

Presa de la más intensa emoción, Rufasta montó una silla (él siempre tan corrido), hizo dos tamborellas, se caló los lentes, se hurgó las narices, se rascó donde le picaba, y dijo:

«Pueblo soberano: Muchos y muy intensos son los momentos de emoción que yo he pasado en esta vida porque ya saben ustedes que los tengo muy gordos, pero nunca he experimentado la alegría que me produce ver las muestras de adhesión que me estáis dando. Ni cuando me enseñaron las muestras de aquel traje que me pagó el gobierno central un tiempo que la bailaba muy delgada y enseñaba los masoveros por la calle, mi corazón se levantó como se me levanta ahora. Sí, señores, se me levanta. Se me levanta al ver a esa tierna menor, guenya, de las trenzas negras, que está allí en primer término mirándome. Yo diré a esa niña que ella misma no sabe en este momento lo que es. Ella es, pueblo soberano, un pendón. Es un pendón de la libertad, un pendón que la causa enarbola contra la meseta, porque mira contra el gobierno.

«Si yo quisiera hacer figuras retóricas, os diría que se aproxima aquel mayo florido, aquel junio esplendoroso, aquel Julio Amado, que tan bien les fué a los que chupaban del bote.

Para solaz y esparcimiento de nuestros lectores, este número del «El Día Bólico» es extraordinario y continua en la página 15.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

En G. s. t. n. B. l. d. r. t. conegut noctàmbul, sportman i habituat de les «soirées» del «Eden» mena, a Barcelona una vida fastuosa, de príncep rus. I, no obstant, en G. s. t. n. no guanya un cèntim, no treballa, no té recursos, és de família humil. Mes, ah! Que la professió de «béguin» és dolça i productiva quan un home com en B. l. d. r. t. sap exercir-la!

L'amic de la Fanny, la opulenta rossa del «Palace» li preguntava fa poques nits:

— Escolta, Fanny. Com és que en G. s. t. n. gas-ta tants quartos?

I la Fanny, ràpida, respongué:

— De tant anar per les alcoves.

Sembla que els amors entre la G. r. g. tt. M. r. n. i aquell viatjant d'objectes fotogràfics no van del tot bé. La G. r. g. tt. es mostra, fa uns jorns, esquerra. Sembla que el viatjant havia comès, tot anant a Girona, una petita infidelitat.

— Des de llavors, explica la G. r. g. tt., hem dormit quatre o cinc nits, però no més dormir, eh? de lo «altre», res!

— I doncs, interroga la seva amigueta, la bru-na M. r. c. d. s., què vols rendir-lo per la vaga de la fam?

Hi han dones que, quan estan fent tractes ma-trimoniales per unes hores, demanen diners, altres diuen que els hi compreu un anell, o una agulla de pit, o un rellotge, o que els hi pagueu un mes de pensió. Però la simpàtica i romàntica L. s. t., del «Royal», es contenta amb menys. Els presents que reb dels seus amics són senzillament encantadors. La L. s. t., vol llibres, i no llibres alegres ni lite-ratura de l'Insúia ni de «El Caballero Audaz». Vol llibres bons. En té un armari ple. Si la L. s. t. po-gués se n'aniria a l'Ateneu i acabaria de perfec-cionar la seva cultura. Entorn d'ella roda una his-tòria sentimental. Seduida, segons conten, per un cosí, quan ella era una noia de casa seva, que es-tudiava la carrera de mestra, el rigor dels seus pa-res davant la deshonra la llençà al fang del vici. I quan l'escuma del xampanya ha passat, la L. s. t., per oblidar són passat, llegeix.

S'ha arribat a fer quasi una intel-lectual i és la mussa de molts escriptors el dia que surten de bar-rilla. Ella no desdenya les aventures. Darrerament s'entregà, voluble i capritxosa, a un conegut editor de Barcelona.

I conten que quan aquest la tingué en els seus braços, ja mig despullada i tremolant tots dos de desig, sos ulls restaren petrificats davant de la se-güent inscripció—que la L. s. t. porta brodada a les calces—unes calces fines i quasi transparents—com els «baberos» de les criatures:

«Drets de reproducció reservats.»

Així al menys, ho conten. Nosaltres, ai! no hem tingut encara que respectar, amb força sentiment nostre, aquesta clàusula prohibitiva.

«Inoblidable Paco: Aquesta nit la yull passar amb tu. T'envio la clau de casa pel «botones». Et

fa un petó i t'espera impacient la teva rateta: Glòria».

Aquesta missiva la rebé, fa poques nits, al «Lunch Bar» un conegut repòrter barceloní.

Eren dos quarts de dues del matí. El xicot, radiant d'alegria, acabada la seva feina del diari, se'n va cap al domicili de la Glòria, es fa obrir pel vigilant, puja al pis, obre la porta, i no hi ha ningú. «Ja vindrà!, pensa. L'haurà entretingut algú cabrit». El nostre company es despulla es revesteix d'un pyjama temptador, es fica al llit i espera. Toquen les tres, toquen les quatre, toquen les cinc, «inaranjas!» La Glòria no vé. Cansat pel tràfec de tot el dia el xicot s'dorm i no es desperta fins l'endemà a les dotze. No ha vingut ningú. Furiós, s'aixeca del llit, es renta, es vesteix i se'n va cap al carrer ple d'ira per la burla que li han fet.

A quarts d'una «a la hora en que los periodistas acuden a hacer información al Gobierno Civil, etz.,» compareix a la sala d'espera del palau de l'antigua Duana un «botones» que demana pel xasquejat repòrter.

—Què vols?

—Porto una lletra de part de la senyoreta Glòria.

L'altre l'obre i llegeix:

«Inoblidable Paco: Espero faràs el favor de donar la clau al «botones». Em vaig permetre aquesta petita llibertat perquè el meu amic, el de Terrassa, es va empenyar en que anessim a dormir al Kafet. Jo tenia por de deixar el pis sol i que vinguessin a robar i per aixó he utilitzat aquest subterfugi. Esperant que em perdonaràs i que a la primera ocasió farem la pau de la nit perduda, et fa un petó la teva: Glòria».

El Noctàmbul Indiscret

—Vols fer el favor de dir-me qué hi feia a n'aquí el meu secretari?

—Ah, res de mal: em deia que ahir vares lograr un gran triomf parlamentari i que per aquest camí, fins podies arribar a testa coronada.

Burocràtica

La Pilar, la nova mecanógrafa de la casa Piu-lachs Xirinachs, era més alegre que un pardalet i més boja que un llum, per quin motiu portava trastocats a la majoria dels dependents.

Una tarda, estava a l'arxiu fent monades al que portava els comptes corrents quan en Soler, el quefe del personal, la cridà:

—Escolti, Pilar. Vosté s'està fent broma tot el dia amb el personal i aixó no està bé.

La mecanógrafa, distreta, continua els seus coquetjos.

—Pilar,—repetí en Soler.—Vull fer-li més observacions encara, però com que sóc molt clar, no vull que pugui dir mai que l'he traït per darrera.

—Oh—respongué aquesta.—No estigui per aixó. Sigui per davant o per darrera, la qüestió és posar-m'hi bé.

A. Escoda

SELLOS OSSAM

meras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

prDEVENTA: Segalá, Raml de las Flores; 14; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Cebnos de Específicos.

Para la curación radical y en pocos días de la BLENO RRA-GIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías

Urinas por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las

principales Farmacias y Cebnos de Específicos.

—Ves quina mala sort: avui no vindran ni en Ramon ni l'EDuart.
—No et preocupis; ja ens arreglarem nosaltres dugues.

La "Minina"

A la Masia de Vallnou hi vivia un matrimoni frisant ja en la cinquantena format pel Ramón i la seva dona, la Tomasa, fruit de quins amors havia nascut una noia bonica com un sol, i carinyosa com ella sola, que responia a l'agradós nom de Lluïseta.

La Lluïseta no tenia novio. Tota la seva tendresa la consagrava a una gateta, mansa com una ovelleta i blanca com glop de llet a la que ella nomenava familiarment «la minina».

Un matí comparesqué a la masia un xicot demanant feina. Es deia Joan i semblava bona persona. El Ramon l'acceptà com a moço. I, és clar, com que a la masia no hi havia cap altre jove, no cal dir que als dos mesos, la Lluïseta i el Joan festejaven. Una nit mentres prenien la fresca al pati, la noia es deixà fer una abraçada, després un petó, i a la poca estona, ell, que era persona de molts «arrestos», anà de dret cap al «bulto» i vulguis no vulguis, li feu tocar a la Lluïseta una cosa dura i forta que la sorprengué en gran manera.

—I ara, Joan! Què és aixó?

—Aixó?—li respongué el seu galant aimador,—és la «minina».

Passaren uns dies, i la operació es repetí «in crescendo» fins a aital punt que una nit el xicot, no poguent contenir més els seus ardors li aixecà

—El delegat ha exigit a l'empresari que em posés una fulla, per a evitar l'escàndol en les representacions. Me n'he posat tres al sombrero. Em sembla que estarà content!

—I series capaç de fer traïció al meu marit, el teu millor amic?

—Creu que com a amic ho sentiria molt, però com a marit, qui ho sentiria seria ell.

les faldilles i la Lluïseta se senti entre les cames com una mena de mà de morter, però molt fina i que li feia unes pessigolles dolcíssimes, que la deixà de moment embadalida.

Peró el Joan, passats els primers moments, començà a apretar de valent amb un gran esverament de la noia que començà a cridar:

—Ai, pare, pare! Que la «minina» em fa mal!

I el Ramón, pensant-se que es tractava de la gateta, li respongué des del llit on ja era feia estona:

—Fort! Ja t'ho deia jo! No la tinguessis sempre entre les cames!

Gaspar

Un bon pretexte

En Ricardet, un corrido d'aquells de fama, se havia encapritxat amb donya Amèlia, la muller del seu principal, el senyor Retaulons. Encapritxar-se en Ricardet equivalia a dir que la víctima era ja peix al cove, i... un dia, després de dos me-

I en Ricardet, tot tranquil, respongué eínica-
ment:

—Si, miri! «M'estava passejant!...»

Un gat vell

Una nena que promet

Ens trobavem al menjador dels senyors Regordosa celebrant una tertúlia familiar i la conversa recaigué en els mèrits dels artistes de sarçuela.

Van haver-hi diferents parers. Uns preferien el cant de les tiples; altres el dels barítors; altres dels baixos i quan més semblava que la cosa es posava malament, en el sentit de no arribar a un acord la nena dels senyors Regordosa, una criatura angelical per lo formosa i encisadora, demanà poguer donar el seu parer en la discusió.

Seguidament el seu papà, el senyor Ramon accedí:

—Veiam, Paquita, digues què és lo que t'agrada més a tu!

I la Paquita, ingènuament, respongué:

—A mi m'agraden més les parts dels homes. Grans rialles coronaren les paraules de la nena

GI-GI

—Al, la mare, si ara es corda la sabata... em des-
cordo!

sos de seti a la plaça, donya Amèlia va caurer.

Res, la «carne es flaca», que va dir un filosof que no recordo i trenta anys ben portats de donya Amèlia no es podien avenir gaire amb els seixanta vuit complerts del senyor Retaulons, l'avant sala del mal número que diríem.

Una nit, doncs, mentres el senyor Retaulons s'estava com de costum llegint una estona a la mística biblioteca de l'Ateneu Barceloní, en Ricardet es va deixar caure a casa d'ell i... «allí fué Troya». Aquella nit per donya Amèlia fou la verdadera nit de nuvis. Entregats per complet a les dolçures de l'amor, no es donaren compte de l'arribada del senyor Retaulons, fins que aquest va ésser dintre del pis. Al sentir els passos l'adultera esposa va cridar esverada:

—Amaga't! Amaga't aquí!

I assenyala un magnífic rellotge de caixa, dintre el qual, encara que molt just, un home podia amagar-se. El Ricardet obeí l'ordre mes ja era tard. El senyor Retaulons s'havia precipitat: devinant on estava amagat el lladre de la seva honra i obrí la porta que formava la tapa del rellotge.

—Escolti!—digué el senyor Retaulons amb to amenaçador.—Què fa aquí, vosté?

—Leonor, lamento moltíssim que deixis pendre tantes llivertats a n'el jockey.

—Jo em limito a dar-li lliçons per a que sigui el que millor monti de tots.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Tant si balles com si jugues, com si estàs buscant cargols no badis, que per daqrera et poden fer algun mal joc.

Sobretot si mai et cases amb dona que faci goig, vigila als amics que et volten si no vols que et facin bou!

L'aventura d'en Joanet

La Conxita era una dona d'alló que se'n diu estupenda. En Joanet, feia temps ja que la voltava i sabia molt bé que a més d'ell tenia altres pretendents, més, malgrat haver rebut algun despreci de ella, no abandonava la plaça. Un cop cregué que aquesta acabaria per rendir-se-li i decidí fer un cop decissiu.

Era a l'estiu. En Joanet sapigué per una verdaera casualitat, que la Conxita se n'anava vuit dies

a Mallorca. Resolt, preparà les maletes i s'embarcà al mateix barco que ella.

Arrivà el dia de la sortida. En Joanet afectant una sorpresa, saludà a la Conxita molt afectuosament, procurant sapiguer el número del seu camarot.

Conegut aquest extrem, el xicot aprofitant un descuit de la tripulació, va amagar-se a sota de la llitera i allí esperà pacientment que ella s'hi ficqués.

Passaren les hores. Allà a les deu de la nit, ja

Conxita entrà al camarot, es despullà lentament, posant al descobert tots aquells encisos que tant ardentment el Joanet desitjava gaudir... Un cop la noia estigué en camisa, l'atrevit tenori feu la seva aparició.

—Conxita!—suplicà.

La noia, aterroritzada per la sorpresa de trobar-se nua davant d'aquell sàtir, restà un moment indecisa, mes promptament es va refer i traient un revòlver de la maleta demanà:

—Què vol, Joan? Abusar de mi?

—Conxita...
—Podria ésser ara severa en extrem amb vostè, més, vaja, per l'amistat que ens uneix, em contentaré amb una cosa! Practiqui ara mateix, en la meua presència, aquell exercici al qual, de petitet dedicava les seves estones perdudes tot pensant en els secrets de l'amor.

—Peró, Conxita, per l'amor de Déu!

—Desseguida o el mato!

I per a engrescar-lo més la noia adoptà una postura digna d'una tarjeta postal d'aquelles que els

—Ai, Peret, tinc una por!
 —Tira dona, si això és un cop de cor!
 —Sí, sí, de cor! Si fos de cor, raí!...

homes seris acostumen a dur amagades a l'interior de la cartera.

El xicot va començar la seva manipulació. Tant excitat estava que la operació durà pocs segons. Una vegada hagué donat el darrer cop de mà el Joanet restà en un estat d'abatiment deplorable.

—Repeteixi!—ordenà la Conxita.

—Com? Que... repeteixi?—demanà més mullat que una gallina el fracassat seductor.

—Sí, sí! repeteixi o dispare.

Aquesta vegada, el treball ja resultà més difícil. Suava i patia el pobre home fins que pogué donar per executat l'ordre de la Conxita.

—Una altra vegada!—ordenà aquella.

—Pe... ró... Con. . . xi... ta... que. . . ja... no puc... més...!—suplicà en Joanet.

—No pot més? Esta bé, doncs. Ara, si es vol quedar a dormir aquí, no hi tinc cap inconvenient. Com que ja estic certa de que la meva virtut està segura de no ésser atropellada!

I amagant-se el revólver, la Conxita es posà a dormir tranquil·lament...

Sarrob

El miracle del pa i dels peixos

En Tomeu l'hereu de cal Joan—aixó sembla que sigui un vers, però no és més que la realitat més certa—acabava d'arribar de complir el servei, fort, i sà i amb aquella suficiència i orgull que acostumen a tenir en els pobles els que han servit al rei.

El mateix diumenge que va arribar, el pare Llabrocs era a la trona i estava fent un sermó explicant alguns dels miracles que Jesucrist havia fet per a convertir a la Santa Rel·ligió als infidels. Entre aquells, el pare Llabrocs explicà el del pa i els peixos.

Quan el pare va haver baixat de la trona, el Tomeu se li acostà i li digué:

—Pare, aixó que vosté ha dit està molt bé! però jo al Marroc he presenciat un fet semblable durant la campanya passada!

—Què dius, ara!

—Sí, pare! I vegi sinó: A la regió on jo estava, hi havia una cantinera mora que amb una sola patata va alimentar durant tres mesos a tot un regiment. I lo més curiós és que quan jo vaig anar-me'n, encara la tenia més grossa que abans!

Tres Pits

NOTA DE SOCIETAT

«Ayer, en los salones de la gentil Marquesa de Cuchipanda, celebróse con un suculento banquete el aniversario de la terminación de la guerra, en el que reinó la cordialidad y distinción acostumbradas en aquella aristocrática mansión.»

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

La banya

La senyora Ramona la dona del Cinto, el vaquer del poble de Grapera era més ardenta que un braser. Ella deia que allò es devia a que la més gran part del temps tenia que passar-lo dintre l'estable, on sempre fa molta xafogor, però nosaltres, que sabem quin era el temperament de la senyora Ramona, podem afirmar que encara que hagués viscut al Polo Nort, la seva frisança pels xicots joves i guapos hauria estat la mateixa.

Una temporada, la debilitat de la senyora Ramona es decantà pel Tòfol, un mosso que tenien a la botiga. Com que no tenien manera de donar lliure curs als seus desitjos pecadors, tenien que esperar l'hora de tancar la botiga, i llavors la ardenta vaquera es colocava a la porta de darrera la botiga, que donava al corral, xiulava i ell xicot compareixia calmant, a través de la gatenera, la febre sensual de la seva mestressa.

Una nit, el marit va sorprendre-la en aquella posició, que no tenia gaire d'estratègica.

—I are! Què fas aquí? — li preguntà.

—Veuràs. Tinc morenes i he descobert un procediment que me l'ha dit la senyora Filomena, la del barber, que és oli en un llum. Em poso aquí, xiulo per a que vingui la vaca, i amb dos o tres dies que m'hi passi la llengua, ja no tinc res.

—Es curiós, — mormolà el marit alegre i confiat.

Uns dies després, com que el vaquer patia tanvé de morenes, pensà utilitzar ael mateix procediment. S'acostà a la gatenera, amb les calces abaixades, xiulà... saltà d'un bot deixant anar una maledicció.

La seva dona va correr tota esverada.

—Què tens?

—Que he volgut emprar per les morenes el mateix remei que tú i es veu que la vaca, en lloc de posar-m'hi la llengua m'hi ha posat la banya!

Mohamed Mai Jhallem.

Un remei miraculós

Com que «l'havia corregut» forsa de jove i passava dels trenta anys, des de quinze anys endarrera, en Manel estava agotat. Val a dir, però, que encara que hagués perdut les forces no havia pas perdut l'humor; i així era que, malgrat que l'enfebliment de sa... natura no li

permetés fer xirinola, no deixava de sentir desitjos de fer-ne com en temps millors, al engrós, lo qual el duia a posar en pràctica tots els procediments que li eren recomanats com a capaços de fer-lo tornar a guardar de sa, altres jorns, magnífica potència, car és precis reconèixer que, en la seva edat granada, en Manel havia obtingut gran nomenada entre el famellam per la facilitat amb que resistia, i adhuc cercava les seguides repeticions en els sacrificis a Venus, per qual cosa havia estat tingut en alt aprecí par les xicotes i mullers de sos amics.

Certa vegada, vègè l'anunci d'un meravellós específic que s'assegurava era gairebé infal·lible per a obtenir l'efecte, per ell cercat amb tan de dalit. Sense perdre un moment, anà a visitar al venedor de la especialitat, qui li assegurà que sens dubte obtindria amb son producte el tant ansiat resultat.

—No més — li digué — cal que un moment, amb cinc minuts és sobrer, avans de... començar es fassi unes freguetes amb l'ungüent que jo li donaré; no dubti que el resultat serà meravellós per vosté! Miri si serà bó això — afegia, tot mostrant la caixeta de la pomada, — que jo mateix, que també els anys em fan la guitza, l'he usat.

—I ha obtingut resultat satisfactori? — inquirí en Manel.

—No més m'ha fallat una vegada; conti si deu anar bé! Devant d'aquestes tan rotundes afirmacions, el debilitat «corrido» no dubtà més: adquirí la miraculosa potinga — que, per cert, li costà un grapat de pessetes — i es disposà a provar els seus resultats a la primera ocasió que se li presentés.

Trobà aquesta ocasió en forma de una piramidal «jamon» morena i ardenta, a qui no li costà gaire de convèncer de lo deleitosament que aprofitarien el temps l'estona que's poguessin trobar reservadament a soles ambdós. Ella hi vingué bé amb la condició — no mancava més! — de que ell havia de portar-se formalment i no extralimitar-se a fer més que parlar amb ella una estona honestament.

Ell ho permeté sense vacil·lació. I doncs? Podia tant sols dubtar-se de la bondat de les seves intencions? I ure! Si no es tractés de qui es tractava, d'aquella superb dona que'l duia boget, s'hi enfadaria i tot d'aquestes paraules

Mentre així anava parlant, pensava:

—Caratsus, quina sort he tingut de trobar aquest recurs per a no fer mal paper! Pels escarafalls que fa ara, després serà una ansiosa d'aquelles que mai en tenen prou!

Efectivament, quan estigué a soles amb sa conquesta, la primera mostra de correcta serietat que li donà, coneixedor com era de la forma de que hom deu comportar-se en casos aitals, fou un sorollós petó, acompanyat d'una fonedora abraçada, a quin «atreuiment» correspongué ella, per tot càstic, amb una mossegada xucladora, quina senyal es coneixia encare tres setmanes després.

Seguí per aquests viarans la entrevista: petons, mossegades, abraçades, pessiguets, caricies excitantes i sospirs enternidors, pessigolleig enervant i frenètics xuclets; tot, tot l'amorós repertori que tant bé coneixia la experiència amatòria d'en Manel, fou usat per ell en aquella ocasió i bojament correspost per sa aimada, a qui s'endevinava en profund estat d'afrodisiaca excitació.

Arrivà el moment culminant: aquell en que ell comprengué que dintre de pocs minuts no n'hi hauria ja prou amb aquella mena de caricies i caldria anar de dret a la cerca de plaers més aniquiladorament deliciosos encare; i aleshores, mentres es despullaven, en un moment de distracció de sa excitada companyona, seguí dissimuladament les instruccions per al ús del unguent adquirit, aplicant-s'el en abundosa porció. Passaren cinc, deu minuts més d'entreteniments i massatges i sensuals revolcaments, i... quina tragèdia! Allò no produïa cap efecte!

Entretingué uns moments més, encare, a n'aquella que ell mateix comprenia que no calia entretenir, ja tant ardent a cremanta com estava, de desig carnal. Amb abraçades i íntimes exploracions que no feian més que... palesar a ella son abatiment, el Manel repetí la prova de les untures fins que el contingut del envàs finí, i... res!!

Figureu-vos quin paper devia fer-hi en aquella escena!

L'alcova, en una semi-foscor convidadora al pecat de la carn; el llit, de robes curosament arreglades, com invitantes a ésser desarrenglades pel tràfec dels amorosos combats; els gran miralls reflectant la eròtica figura d'aquella dona ardent, excitada, mig bojaa de sensualisme amb un desig enlairat, fins als límits de la ninfomania, i ell..., ell amb calsetets, aclaparat per la magnitud de son fracàs, sense esma de moure un peu ni, el que és pitjor, cap altre cosa!

Allò fou la «debacle»!

Tingué ell que abandonar covardment la batalla i fugir més depressa que si allí li haguessin buidat a sobre una portadora d'aigua, fingint, de la millor forma que li fou possible, una instantànea indisposició, una sobtada malaltia que dissimulés una mica aquella sa tant espantosa i ridícula situació...

Ja podeu comprendre quin era, en aquells moments, son estat d'ànim

Renegava, en son interior, del «remei» — sí, sí, del remei, — de qui el venia, de qui el va inventar i... de la parentel·la en pes de tots ells.

Es dirigí tot seguit envers l'adreça de qui l'havia fet arribar a tan risible extrem amb el miserable engany de que havia estat víctima, per aplacar en sa persona ses justificades iras. En trobar-lo, el reptà durament, emperò l'altre s'excusà, amablement primer i més tard veient que seguia queixant-se, li digué altanerament que al cap d'avall, no l'havia enganyat en res i, per tant, no tenia de qué queixar-se.

Només li mancava això al infeliç Manel! Excitat com estava, devingué irat en veure que a més d'haver-se abusat de sa credulitat, es pretenia tenir raó.

—Ja n'hi ha prou! — cridà, exaltant-se —. Després d'enganyar-me dient que els resultats d'aquest producte, que no és més que un «enganya-tontos», em meravellarien, encara pretén haver-me dit la veritat?

—I li he dit! — respongué, amb tota la barra, tirant-ho a broma el desaprovisat individu —. Vosté mateix ho està demostrant, car esperava que això li donaria uns resultats que no ha conseguit: «ergo», vosté ha restat assombrat, estranyat, meravellat, com vulguí dir-ho, dels resultats obtinguts, per quant aquestos no han resultat ésser els que esperava. Si haguessin sortit a la mida de sos pensaments, no hauria pas tingut de qué meravellar-se!

—Només mancava això! Després d'haver-me estafat, encare es vol burlar de mí? — interrompé, foribond, el ridiculitzat «corrido» —. Vosté havia assegurat que fins havia assatjat en sí mateix el procediment, i...

—Es ben cert. Però també ho és que... tampoc a mí m'havia mai reixit!

—Em va dir que no li havia fallat apenes mai, embus...

—Caballer!! Fassi el favor d'amidar ses paraules. Jo vaig afirmar que no m'havia fallat més que una vegada: i, veritablement, és així, sense que hi hagi cap contradicció en mes paraules perquè... no havent-me donat bon resultat al primer cop, no he intentat provar-lo cap més!

Del cop de sangs, en Manel va ferir-se del costat dret.

Mik E. Leth.

El sopar

En Manelet no tenia feina. Ja feia sis setmanes que havia hagut de plegar de la fàbrica de taps de suro on estava empleat, i no trobava res per a fer.

Els primers dies, ell i la seva dona, doncs eren casats de poc, encare van poguer anar tirant amb alguns petits estalvis que els hi quedaven, mes al cap de tres setmanes ja es trobaren a l'extrem límit, i moltes nits tenien que quedar-se sense sopar. Mòny mal que Cupido, compadescut, els distreia llençant-los-hi les seves amoroses sagetes.

Es ficaven aviade. al llit, i allí, el Manelet agafava a la seva dona pel seu compte, i tots dos s'entregaven en braços de la Deesa Venus.

Una nit, en Manelet, ja quasi del tot descoratjat, arrivà a casa seva i trobà a la seva muller amb les cames aixerrencades damunt d'un braser.

—I are, noia! Què fas? — va preguntar-li.

—Sí, ja ho veus:estic escalfan-te el sopar.

Tòtilis.

Conte premiat del número pasat:

«AQUESTES CRIATURES!...»

Cuestió de propaganda

Arribà a una famosa població del sur d'Espanya un viatjant de productes químics, que feia el recorregut de Portugal i Andalusia.

Un cop fou a l'hotel, i com l'hi havessin dit que allà abundava molt la gent aficionada als plaers que segons la llegenda practicava el rei moro de Mallorca amb el rei Don Jaume, cridà al cambrer, que era català, i li digué:

—Escolti, Andreu, voldria una cambra amb un pany ben fort perquè no estic per a que vingui algú a la nit i...

—Que té por que el robin?

—Por que em robin no; però amb aquesta genteta que corre per aquí, tant aficionada a certs vicis...

El cambrer esclatà a riurer.

—Ah! Però que s'ho creu, això, vostè?

—Home, si tothom ho diu!

—No en faci cas, dimoni, no en faci cas. No veu que tot això es una faula inventada pel Sindicat d'Iniciatives pel foment del turisme?

Kar All Street.

—I per què me la portes aquesta pastanaga, Nandu?
 —Perquè vegis que les meves son les més groixudes i les més llargues de tot Llofriu.

L'incubació

Era la primera vegada que en Cisó, fill del rústeg poble de Camós, baixava a Barcelona. Un assumpte indispensable—qüestió d'interessos amb só, va proposar-se gastar-n'hi una de pesada.

El bon pagès va extasiar-se davant la grandiositat de la capital catalana, però lo que més el va sorprendre fou un carretó ple de cocos que vegé a la Plaça de Santa Agna.

Com que ell desconeixia aquell fruit i no sapient alló per què servia, s'acostà al venedor i li digué:

—Escolteu: què és aixó que veneu en aquest carretó?

L'ambulant, en veure l'aspecte ingénu d'en Cisó, va proposar-se gastar-ni'n una de pesada.

—Aixó? Són ous d'elefant!

—I es poden covar?

—Ja ho crec!

—A quin preu van?

—A deu rals el parell.

Satisfet per la seva troballa, el benaventurat fill de Camós n'adquirí un parell i arribà tot content al seu poble carregat amb el paquet.

—Què redimontis portes aquí?—li preguntà a l'arribar la seva dona.

—Una cosa espetarrant que he trobat a Barcelona: ous d'elefant!

—I què penses fer?

—Què vols què pensi fer. Covar-los! Ja veuràs quina enveja ens tindrà tot el poble quan veurà que al estable tenim dos elefantets.

I tal dit, tal fet; l'home es despullà i es ficà al llit per a acomplir la missió de gallina covadora que s'havia imposat.

Passà un dia, en passaren dos i els cus seguien igual. Al tercer, la dona s'impacientà i posant les mans al lloc on estaven covant-se els cocos, digué:

—A veure si es nota alguna cosa!

«Alguna cosa», en efecte, devia trobar la bona dona, doncs retirà la mà precipitadament i exclamà:

—Ai, sí! Mira! A un d'ells ja li surt la trompa!

Joan Ros

Hem tingut «Nandu» a l'Apolo i «Nandu» al Victòria. Estem en plena febre nandulandesca. El del Victòria acabà suicidant-se i anant a veure com s'ho fan per l'altre barri. Ah! Em descuidava de dir que en Fernández hi ha posat, com a «puteosis», una vista de l'Exposició d'Indústries Elèctriques. Quina llàstima que en Pich no es digui «Nandu»!

Al «Eden», dissabte, en Corzana que ha tornat a can Buxó com ovelleta perduda, va organitzar

—Sí ve cap més «amic», digues que soc fòra.

—Es que no s'ho creuen.

—Doncs, tú matelxa, despatxels com puguis. Tú rai que tens bona mà dreta.

—Es que no s'hi conformen amb la mà!

—Però, com és que et pintes tot els llavis?

—Fill, si és lo que gastem més en el nostre ofici.

«La gran gansada» i amb aquest motiu les nenes de la casa volien totes coll d'oca. Ansioses!

En Puig està preparant els assatjos d'una revista pel Pompeya. Es titola «Viajes morrocotudos a Turquía» i de primer antuvi sembla que li van posar «De Galata a Pera», però una rumbista de la casa que és socia dels «Pomells de Joventut» va dir que alló de la pera no li semblava prou bé. Quina llàstima!

A can «Folies» fan «El Sultàn de Marruecos» amb llums de colors i tot. Les catxondíssimes germanetes Pili i Conxita projecten un viatge a la terra d'Abd-el-Krim. Diu que volen sapiguer si és veritat alló del desenrotllo produït per la circumsció. «Que les sea leve».

L'Assumció Parreño ha debutat a l'«Alcàzar» on ha anat per omplernar el buit de la Conxita Garzón, que era un buit bastant difícil d'omplernar.

A l'«As» continúa el triumvirat Espanya-Zoé-Dorita enlairant els esperits i quelcom més que l'esperit i al «Novelty» la Montiel es cerca la pussa, una pussa maliciosa i enjogassada com ella sola que quan li pica la fa posar malament. Ei, la fa posar malament perquè té ganes, d'haver-se de posar bé!

Aquesta Lola, el millor dia em farà falta a la pròpia!

El Secretari del Nandu

Correu secret

Borinot Ros. Ho mirarem amb aquella alegria. — Q. Llonada. Veurem de ficar-l'hi. — Triptas. Es més manso que un article d'en Marsillach. — T. Rempa. Es fluix com un pit de vella. — Pi Xota. Aniran. — K. B. Z. Els dibuixos son defectuosos. — Tremp Adora. Va sortir fa dos números. Un altre dia serà. — Pi Xacurta. Li arreglarem un xic i li farem anar. — Mohamed Ben Sopat. No pot anar ni amb rodes. — Cisquet. Serà publicat. — K. Bró. Veurem d'aprofitar-ho. — Baró de Trencallís.

Yo no. Yo os digo sólo que el triunfo que hoy ha obtenido Nandulandia no puede compararse al de ningún otro partido. Gritad conmigo: ¡Viva la patata libre! ¡Vivan las tres clases de vapor! ¡Viva el partido progresista conservador!

Posteriormente llegaron datos que confirmaban el triunfo de nuestro candidato. Eleuterio Rufasta ha obtenido siete votos. Debe tenerse en cuenta que nosotros carecíamos de elementos, que era la primera vez que nos presentábamos en los comicios y que el retraimiento del cuerpo electoral, ha restado votos a todos los partidos.

Nuestro triunfo

La «Lliga» ha tenido seis mil votos menos que en las elecciones anteriores y los radicales cuatro mil menos. Nosotros no tuvimos un solo voto, porque no nos presentábamos. Nuestro triunfo es, pues, indiscutible: hemos obtenido una votación siete veces superior a la de las anteriores elecciones.

Además, los de la «Lliga» eran cinco candidatos, yo he ido sólo a la lucha y he salido de ella consietevotos, que

son siete bemoles. ¡Vamos a ver: que salga otro candidato que tenga siete como yo! (Ovación inmensa. Vuelta al ruedo, la oreja y salida a los medios).

En fin, que estamos de potra, y que como dijo don Arcadio de Arquer:

Con paciencia y con saliva
Venceremos a la «Lliga».

PENSAMIENTOS FILOSOFICOS

El gran filósofo Diógenes se encontraba una mañana dentro de su tonel practicándose un trabajo manual y rítmico impropio de personas mayores. Como alguien le reprochaba, el famoso cínico contestó: Si se pudiera hacer lo mismo con el estómago, nadie pasaría hambre.

Xenius.

El destino preside todos los actos de la vida, menos las corridas de toros, que las preside un delegado gubernativo.

Uno al quite.

Según he leído no sé donde, el mundo, dicen los ilustres hermanos Quintaro, que es un pañuelo. Yo puedo afirmar que el mundo es una toalla. Lo demás, agua caliente.

Mamá Dolores.

Cincuenta y seis horas bailando un fox trot se ha pasado en Nueva York una pareja de danzarines. Yo, que asistí a la Conferencia de Washington, puedo afirmar que la U. M. N. me ha hecho bailar tres años seguidos y como si nada.

Alfonso Sala.

El hombre que a los veinte años no ha principiado aún a practicar el amor en el idioma de Molière, malgasta miserablemente su juventud.

Amado Pilón.

Y el que no ha probado las dulzuras del amor a la italiana, un retrógrado.

Luisito «La Ansiosa».

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polv. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1- BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas,

Casa Segalá, Rambla, Flores, 14
BARCELONA

INSTITUT MEDICAL

FÉMINA

Vies urinaries, sífilis i matriu,

Comte del Fissalt, 23, pral.

Visita de 11 a 1 i de 6 a 7

Consulta especial: Carme, 76, prl.

- Un llibre de barrila -
Demaneu a tots els
kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espartarrants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il-lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE X

Demaneula cada dijous al vostre kiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'alló i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

Lucha antivenérea

¡PREVENIRSE!

Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancre han muerto, quedando esterilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. No CONTIENE GRASA dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo. Descuento desde 25 a 50 por ciento. Se desean agentes. PASEO SAN JUAN, 87. farmacia

(?)
(27)

Maison Meublée

(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, teléfono 3221 A. Barcelona. - Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuant reformat a la moderna.

No val a badar!..

Qui bada, ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons - Casa de curació pels qu'haigun ensopegat - Lavatjes per a després del bany-Pelvos per a matar les cabres de dotze potes. LA MUNDIAL, Espalter, 6 - Barcelona

LLEGIU

“El Gato Verde”

AVIAT: FLORES DE PECADO

Lo mellor, de lo mellor de la literatura galant

—Com voi que li demani, Aurelia? Voi que em posi de genolls davant de vostè?
—Fugi, home, fugi: per aquestes coses ja tinc el meu «Leal»!